

DE STER

NR. 12. DECEMBER 1959

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Schapen weiden

gedurende de winter
in het reservaat van de
Navajo-Indianen,
Monument Valleï, Utah.

INHOUD:

Blz.

Kerstboodschap 1959	355
Kerstmis	357
Een overlijdensbericht	358
Daar was een feest	359
De conferentie van de zendelingen in de Nederlandse Zending	361
De Utrechtse Districts-Conferentie . .	362
Oudheidkundige ontdekkingen en het boek van Mormon	370
De gebeurtenissen in de zending . . .	380
Gevleugelde woorden	383

59e JAARGANG

Nr 12

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

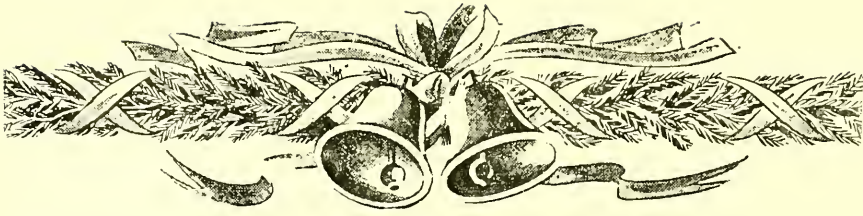
Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen .
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Kerstboodschap 1959

„Hef uw hoofd op en wees welgemoed; want zie, de tijd is nabij, en hedenavond zal het teken worden gegeven, en morgen kom ik in de wereld om de wereld te tonen, dat Ik alles zal vervullen, wat ik door mijn heilige profeten heb doen spreken.” (3 Nephi 1 : 13).

Welke een bemoedigende en hartversterkende woorden moeten dit geweest zijn voor Nephi, de zoon van Nephi, de zoon van Helaman. Zijn leven en dat van zijn medegelovigen waren in gevaar. Wanneer niet zeer spoedig het teken, zoals dat beschreven was door Samuel, de Lamanietische profeet, gegeven werd, zouden zij allen een gewelddadige dood moeten sterven vanwege hun geloof in de komst van de Zaligmaker. En hoewel Nephi en de zijnen de dood niet vreesden, zal hun blijdschap om het in vervulling gaan van der profeten woord zeker gepaard zijn gegaan met een gevoel van voldoening, dat hun geloof en vertrouwen op deze wijze werd beloond; een wijze die hen van een vroegtijdige dood redde.

De tijden dat wij om der wille van ons geloof in de Meester in levensgevaar verkeren, zijn gelukkig voorbij, maar wel rest ons de blijdschap om het goddelijk woord dat gesproken werd. Onze Heiland kwam in de wereld om, zoals Hij zelf voorzegde „de wereld te tonen dat Hij alles zou vervullen wat door Zijn profeten gesproken was.” En zo is het gebeurd: Ondanks het feit dat Hij wist wat Hem op deze wereld te wachten stond, kwam het Kerstkindje tot ons, om Zijn belofte, aan ons gegeven, te vervullen. Ondanks de vele beloften, welke de mensheid

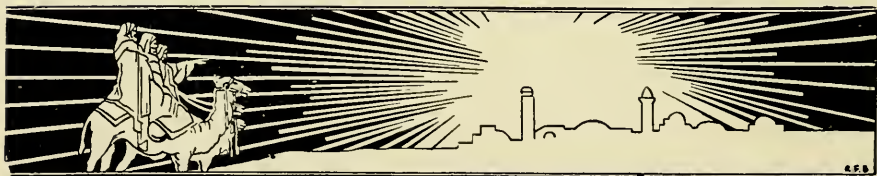
aan zijn Schepper deed en weer verbrak, ondanks het ongeloof en de ongehoorzaamheid van Zijn medebroeders, kwam Hij tot hen in deze wereld, om Zijn belofte gestand te doen en om allen die op deze wereld vertoeven, een oorzaak van eeuwige zaligheid te zijn, wanneer zij in Hem willen geloven en Zijn voorbeeld van nederigheid en gehoorzaamheid willen volgen.

Wij staan dan weer aan de vooravond van het Feest waarin wij deze grootse gebeurtenis gedenken. Laat ons dan in gedachten ons voegen bij de drie wijzen en ons scharen rondom Zijn kribbe. Laat ons gedenken wat Hij voor ons gedaan heeft door also de beloften, gegeven door Zijn profeten, in vervulling te brengen. Maar ook dat alleen reeds door het sublieme voorbeeld van nederigheid, dat Hij gaf in Zijn geboorte, Hij door de wereld niet werd herkend. Doch wij kennen Hem. Wij hebben veel, heel veel reden tot grote blijdschap, want wij weten dat Hij leeft! Dat Hij werd geboren om een ieder die Hem geloven en volgen wil, door leven en dood heen, voor te gaan tot een eeuwige zaligheid. Laat ons dan op de dag van dit Feest onze knie buigen en Hem danken voor Zijn trouw en Zijn offervaardigheid!

Wij wensen U allen, leden en vrienden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, een gezegend Kerstfeest toe. Moge voor U allen de lichtjes van de kerstboom het ware zinnebeeld zijn van uw dankbaarheid jegens onze Heiland en moge Uw goede wil jegens Hem en Zijn geboden zodanig zijn dat de woorden, welke de Engel sprak tot de herderscharen, ook U in het harte zullen branden:

Vreest niet! Want ziet, ik verkondig u grote blijdschap die al den volke wezen zal; namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Here, in de stad Davids.” (Lukas 2 : 10-11).

HET PRESIDENTSCHAP
VAN DE NEDERLANDSE ZENDING

kerstmis

Kersttijd. De St. Nicolaasdruchte is voorbij en allerwege beginnen wij ons voor te bereiden om op passende wijze het Kerstfeest te gaan vieren. In het straatbeeld verschijnt de Kerstboom, kerstversieringen prijken in de winkelatalages. Vol verwachting turen we door de winkelruiten, en dat welbekende „kerstgevoel”, dat gevoel van „welbehagen”, begint zich van ons meester te maken wanneer wij onze plannetjes maken voor de versiering van de kerstboom, voor het kerstmenu en al die aardigheidjes die tezamen zorgen dat wij elkander met recht een „Vrolijk Kerstfeest” kunnen toewensen.

Wij denken ook aan kerstgeschenkjjes. Vaak immers willen wij elkander met Kerstmis eens extra verblijden, willen wij eens extra van onze goede wille blijk geven door elkander een verrassing te bereiden in de vorm van een geschenk. Merkwaardig gebruik eigenlijk niet waar? Dat doet ons denken aan de drie wijzen uit het Oosten. Die hadden ook geschenken. Toen hen de blijde mare van de geboorte van het Kerstkind bereikte togen zij op weg, ook met geschenken. Die gaven zij echter niet aan elkander maar aan het Kerstkind in de kribbe. Met hun gaven toonden zij hun nederige dankbaarheid en tevens hun hoge verering voor dit kindje, dat voorbestemd was om een Koning te worden. Zullen zij toen begrepen hebben wat voor een Koning dit kindje zou zijn? Dat dit niet een koning was in de zin zoals de Joden later verwachtten? Wij weten het niet, doch de Schriften geven ons wel redenen om aan te nemen dat deze wijze mannen de betekenis van het gebeuren, waar zij getuige van waren, beter begrepen dan velen na hen dit deden.

In die lang vervlogen tijd dus geschenken aan het Kerstkind, nu geschenken aan elkaar. Wat geven WIJ eigenlijk aan het Kerstkind? Het is toch Zijn feest dat wij vieren? Moeten wij dan niet in de eerste plaats Hem een geschenk geven?

Maar wat kunnen wij Hem geven, Hij is toch niet meer bij ons? Hoe kunnen wij Hem nu iets geven?

Geeft daar het Kindje zelf, in woorden die Het sprak toen Het inmiddels een Man was geworden, niet het beste antwoord op?

„Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd. . .” (Matth. 25 : 35).

„. . . Voorwaar zeg Ik u: Voor zo veel gij dit een’ van deze Mijne minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.” (Matth. 25 : 40).

Dit zijn de geschenken die WIJ aan de kribbe van het Kindje kunnen brengen op dit Kerstfeest. Laat ons denken om onze medemensen, die

het minder goed hebben dan wij, altijd, maar speciaal in deze tijd. Er is nog zo veel ellende in de wereld. Bedenken wij ons wel, juist NU, dat het Kindje werd geboren, leefde en stierf voor ons ALLEN, armen en rijken, gelukkigen en ellendigen. Hij gaf ons het grootste geschenk dat Hij had te geven, namelijk ZICH ZELF.

Doen wij dan iets voor „deze Zijn minste broeder”, op onze eigen wijze, zodat wij straks ons met een gevoel van voldoening rondom de kerstboom kunnen scharen, wetend dat wij een waarachtig geschenk voor Zijn kribbe hebben gelegd.

J. P. Jongkees.

Een overlijdensbericht.

De redactie van „De Ster” ontving in de laatste week van november het overlijdensbericht van Zuster Margretha Schetselaar-Mast, gezonden door haar zoon. Aangezien velen in de Nederlandse zending deze zuster gekend zullen hebben, werd voor deze kennisgeving een plaatsje ingeruimd in ons kerkelijk blad.

Zuster Mast, de 5de juli 1869 te Dordrecht geboren, trad de 13de mei 1896 met Antonie Schetselaar te Rotterdam in het huwelijk. Het was ook in die stad, dat zij en haar echtgenoot het Evangelie hoorden en aannamen. Beiden werden de 23ste februari 1900 gedoopt. In 1951 emigreerde het echtpaar naar de Verenigde Staten, waar zuster Schetselaar de 3de november 1959 te Ontario, Oregon, op de hoge leeftijd van 90 jaar overleed.

Zij ontving de 11de juni 1952 haar „endowments” in de Cartston Tempel in Canada en bezocht later de Tempel te Salt Lake City, waar zij voor de doden werkte. Zij was de moeder van 10 kinderen, van wie er nog vier in leven zijn; een in Salt Lake, twee in Oregon en één in Canada. Honderden zendelingen noemden haar Moeder en gaarne bekeek zij de honderden foto's van deze zendelingen, die zij haar jongens noemde. In later jaren woonde zij bij een van haar dochters in Nyssa en Ontario, Oregon, in. In deze beide plaatsen werd zij bekend als de Nederlandse grootmama en stond zij zo hoog in aller achting, dat haar overlijden in beide steden over de plaatselijke radiostations bekend werd gemaakt. Kort voor haar dood gaf zij nog een sterke getuigenis van de waarachtigheid van het Evangelie. Vele vrienden en zendelingen bewezen haar de laatste eer.

Velen van ons herinneren zich Elder Schetselaar, die ongeveer twee jaren geleden in Nederland op zending was. Hij was haar kleinzoon.

Daar was een feest . . .

In Rotterdam was dat feest, de 10de november. De straten waren niet met vlaggen en wimpels versierd en er was geen muziek in de stad. Indien er die dag toch vlaggen en muziek zijn geweest, dan was het voor een ander feest dan dat, wat ik bedoel. Maar feest was er, dat wel. En velen hebben dat feest meegevierd, allen die er van wisten, hetzij door hun aanwezigheid, hetzij in gedachten. Want een waardig echtpaar had het voorrecht zijn 50-jarige echtvereniging te vieren. Ongetwijfeld zullen in de maand november en zelfs op dezelfde dag, meerdere echtparen in Nederland hun gouden bruiloft hebben gevierd, maar daar leest u niet van in de Ster. Maar wel de gouden bruiloft van Broeder en Zuster Roelfsema, die komt u wel tegen. In hun gezellige kamer Prins Alexanderstraat 5, met het mooie uitzicht op Rotterdam's machtige levensader, zie ik hen in gedachten zitten. Maar mogelijk werd het feest, vanwege de grote belangstelling, die hun die dag ongetwijfeld ten deel zal zijn gevallen, wel elders gevierd. Hoe dit zij, de redactie van de Ster spreekt vast en zeker overeenkomstig de gevoelens van velen, wanneer zij Broeder en Zuster Roelfsema van harte geluk wenst met hun gouden huwelijksfeest, hierbij tevens de hoop en de bede uitsprekend, dat zij nog in lengte van dagen voor elkander gespaard mogen blijven en voor hen die hun lief zijn en zij gezegend mogen zijn met gezondheid en sterkte naar lichaam en geest.

Jacob Roelfsema en Metje de Waart werden de 10e november 1909 in het huwelijk verbonden. Beiden werden de 8ste september 1923 gedoopt en de 17de februari 1929 werd Broeder Roelfsema tot ouderling geordend. Ruim tien jaren lang hebben zij in de Verenigde Staten gewoond, namelijk van 11 april 1929 tot 24 december 1939. Voor tijd en eeuwigheid werden zij in de Tempel met elkander verenigd en veel werk werd daar door hen voor de doden gedaan. Ondanks hun hoge leeftijd zijn beiden in de Kerk nog zeer actief en slaan geen vergadering over. Menigerlei functie heeft Broeder Roelfsema vervuld en nu nog trekt hij er desgevraagd naar andere gemeenten op uit om daar spreekbeurten te vervullen.

Wij wensen dit waardig echtpaar Gods beste zegeningen voor hun volharding en getrouwheid toe.

Zendingen werkzaam in de Nederlandse Zending, 27 november 1959.

DE CONFERENTIE VAN DE ZENDELINGEN

in de Nederlandse Zending

De zendelingen in de Nederlandse zending verenigden het nuttige met het aangename tijdens hun jaarlijkse vergadering, die op de 26ste en 27ste november in het Kerkgebouw in Den Haag werd gehouden. Op donderdagmiddag genoten zij van verschillende festiviteiten, w.o. een kalkoendiner, dat door een muzikaal programma werd gevolgd. Het was de jaarlijks terugkerende Amerikaanse vakantiedag, bekend als „Thanksgiving Day” (Dankdag). Op die dag wordt de eerste succesrijke oogst van de Pelgrims van Nieuw-Engeland herdacht, die bijna 340 jaar geleden werd binnengehaald. Zij nodigden de Indianen in die streek voor een groot feest uit en brachten de Heer dank voor hun overvloedige oogst.

Op donderdagmorgen, dus voor de aanvang van de festiviteiten, werd een speciale vergadering gehouden onder leiding van het Zendingsbestuur. Alle zendelingen waren daarbij tegenwoordig. Vele zaken, de zending betreffende, werden door alle drie de leden van het zendingsbestuur besproken.

De ochtendvergadering van vrijdag was aan het eigenlijke zendingswerk gewijd en stond onder leiding van Elder Raymond G. Springer, tweede raadgever in het zendingsbestuur. Nieuwe en doeltreffender manieren om het Evangelie te verspreiden werden door verschillende Elders, die van tevoren voor hun onderwerp opdracht hadden gekregen, naar voren gebracht. President Sperry spak daarna de zendelingen toe en spoorde hen aan hun leven opnieuw aan de zendingsdienst te wijden.

Na de ochtendvergadering werd een groepfoto van alle 118 zendelingen, in de Nederlandse zending werkzaam, genomen. Na de lunch verzamelden de zendelingen zich opnieuw voor een getuigenis vergadering, die vier uur duurde. Meer dan vijftig zendelingen legden getuigenis af van de waarachtigheid van het Evangelie en gaven uiting aan hun vreugde over hun roeping als zendelingen in de Nederlandse Zending. Alle zendelingen vertrokken die avond naar hun arbeidsveld met een vaster besluit om de hun opgelegde taak ijverig te volbrengen.

De Utrechtse Districts-Conferentie

Misschien zullen er onder de lezers van „De Ster” zijn die, wanneer zij dit opschrift lezen, zeggen: Zowaar weer eens een conferentieverslag! Zij, die aan deze conferentie actief hebben deelgenomen, zullen hun namen erin tegen komen.

De ochtenddienst werd vooraf gegaan door een vergadering van Priesterschapdragers, onder presidium van de zendingspresident Rulon J. Sperry en onder leiding van districtspresident Thomas M. Ostler.

Drie sprekers voerden het woord, de broeders van Ree, de Visser en Lieshout, nadat deze vergadering met een welkomstwoord van Elder Ostler, lied no. 60 en gebed door broeder van Rijswijk was geopend. De sprekers legden de nadruk op de rechten en plichten en de verantwoordelijkheid van iedere priesterschapdrager, die als zodanig de macht heeft ontvangen om in de naam van God te handelen en te spreken en dit dus behoort te doen op een wijze, dat Zijn heilige naam geëerd en verheerlijkt wordt.

Deze vergadering, om negen uur geopend, werd ten 9.45 uur besloten met het zingen van lied 67 en gebed, uitgesproken door broeder Schudde.

DE MORGENDIENST. Deze ving op de gebruikelijke tijd (10 uur) aan, onder presidium van de zendingspresident Rulon J. Sperry en onder leiding van districtspresident Thomas M. Ostler. Na diens welkomstwoord en enige bekendmakingen werd deze vergadering voortgezet met het zingen van lied no. 23, Welkom, welkom Sabbatmorgen, welk lied helder opklonk tegen de muren van het vriendelijke zaaltje in het Zeister kerkgebouw, dat op die bijzondere Sabbatmorgen 130 aanwezigen telde. Zr. v. Rijswijk begeleidde op het orgel. Broeder v. d. Hazel ging voor in gebed. De districtspresident, Elder Ostler, was zelf de eerste spreker. Hij stelde deze vraag: „Waarom is er zoveel geestelijke duisternis?” De mensen weten niet, wat er heeft plaats gegrepen, zij weten niet dat het licht van het zuivere Evangelie uit hun midden is weggenomen en bekommeren zich niet om deze voor hen zo hoogst belangrijke gebeurtenis: de terugkeer van het zuivere, lichtverspreidende Evangelie, hetwelk reeds in de Oudtestamentische tijden bestond en ook daarvóór, want het is eeuwig. Herhaaldelijk hebben Gods kinderen zich daarvan afgewend en talrijk zijn de profetieën en vermaningen der oude profeten (Zie Jesaja 24 : 5, Micha 3 : 11, Jesaja 29 : 13). Maar een wonderbaar werk zou onder de mensen gewrocht worden, aldus Jesaja in het 14de vers van hoofdstuk 29.

„Op hoeveel grond heeft de mens recht?” is het onderwerp van broeder

de Bruin's toespraak. Deze vraag vormt de kern van een verhaal, waarin wordt verteld, dat aan enige mensen het voorrecht werd geschonken om een stuk grond te kiezen, welks grootte zij zelf mochten bepalen. De een was tevreden met 500 vierkante meter, een tweede nam er 1500. Maar een derde wilde meer, veel meer. Hij ging hard lopen, in een vierkant. Hij liep van de vroege morgen tot laat in de namiddag. Toen hij het punt van uitgang was genaderd, zag hij daar de eigenaar staan van de grond, die hij nu tot de zijne dacht te kunnen rekenen. De schenker van het land zeide: „Dit is dus uw grond”. „Ja, dat is nu mijn grond”, zeide de hardloper en viel dood neer. Deze man, die zichzelf al als groot grondbezitter zag, kreeg nu een stukje toegewezen van 2×1 meter. De moraal van de geschiedenis is duidelijk.

De volgende spreker, Elder Phillip W. Manwaring, zeide: „Ik wil met u spreken over moed. En over het tegengestelde ervan: mismoedigheid. Door tegenslagen, teleurstellingen, moeilijkheden van allerlei aard in het leven, laat men soms de moed, die men in den beginne had, zakken; men wordt mismoedig. Mijn oom, die bisschop was, had in zijn gemeente vele moeilijkheden en werd mismoedig. Hij nam zich voor naar de President van de Kerk te gaan en deze te zeggen, dat hij het bijltje er bij neer wilde leggen. Daartoe prentte hij zich goed alle redenen in, die hij bij de President naar voren wilde brengen. Doch vóór hij naar Salt Lake City vertrok, had hij op een nacht een merkwaardige droom. Hij droomde dat hij op weg was naar Salt Lake City. Tijdens de reis verloor hij stuk voor stuk alle argumenten, die zijn verzoek om ontslag kracht bij moesten zetten uit het geheugen en toen hij bij de President kwam, wist hij eigenlijk niet wat hij moest zeggen. Maar toch deelde hij mede, dat hij als bisschop ontslagen wilde worden. „Waarom wilt u ontslagen worden?” vroeg de President. „Ja, eh... moeilijkheden; het is zo moeilijk en daarom wil ik ontslagen worden”. De President stond op en schoof voor een van de ramen het gordijn terzijde. „Kijk”, zei hij. Mijn oom stond op en keek door het raam. In de verte zag hij Christus op weg naar Golgotha, omringd door een joelende menigte, bespot, bespuwd en geslagen. „Maar dit is verschrikkelijk! Ik wil hem helpen en bevrijden!” riep mijn oom in zijn droom. De President schudde zijn hoofd. „Hem helpen, bevrijden? Dat kunt ge niet, ge kunt niet bij Hem komen. Weet u hoe ge Hem kunt helpen? Door een goede bisschop te zijn.

Mijn oom ging niet naar Salt Lake City.

Zuster van Velzen, hierna het woord verkrijgend, had tot onderwerp „Kent en aanbidt de ware God”. Dit is de kern van onze godesdienst en wij zien dat onder andere ook aan twee voorbeelden; een vinden wij bij Mozes, de andere bij Paulus. Mozes, lang vertoevende op de berg Sinäi, had de Israëlieten onder de hoede van zijn broer Aäron achtergelaten. Zij gingen naar hem toe en zeiden: „Sta op, maak ons goden, die voor ons aangezicht gaan, want deze Mozes, dien man, die ons uit

Egypteland uitgevoerd heeft, wij weten niet wat hem geschied zij, enz. (Lees Exodus 3 : 2). De Israëlieten, als het ware nog doordrenkt van de afgoderij der Egyptenaren, aanbaden een god, of goden, die zij niet kenden. Paulus ondervond dit van de bewoners van Athene, die een altaar in hun stad hadden opgericht: „Aan de Onbekende God”. (Hand. 17 : 16 e.v.). Doch om het eeuwige leven te verwerven, is het juist noodzakelijk God te kennen. „Want dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen en waarachtigen God en dengeen, Dien Gij gezonden hebt, nl. Jezus Christus.” (Joh. 17 : 3). Hoe kunnen wij een God dienen en aanbidden, die wij niet kennen? Helaas worden door ons nog vele andere goden maar al te vaak aanbeden, geen goden van hout of steen, zoals de heidenen doen, maar goden van goud en goed, van ijdelheid, opschik, macht, van ontheiliging, enz. Eerzucht. „Wat doen wij met onze tijd? Hij gaat snel voorbij en de tweede komst van Christus is niet ver meer af. Niemand van ons weet het uur van Zijn wederkomst, maar het zal zijn, wanneer wij het niet verwachten. Laat ons daarom waakzaam zijn, de ware, levende God dienen en aanbidden, alle valse goden uit ons leven bannen en het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid zoeken.

„Want dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven tot stand te brengen” (Mozes 1 : 39). Aldus ving Elder Cooley zijn toespraak aan. De onsterfelijkheid is voor ieder mens, ongeacht de wijze, waarop hij heeft geleefd. Door de dood, die door Adam in de wereld is gekomen, moeten wij allen sterven, maar door de vrijwillige Offerdood van de Verlosser der wereld zullen wij allen opstaan, waarbij lichaam en geest voor eeuwig met elkander worden verbonden. Het eeuwige leven echter is het deel van hen, die volharden in gehoorzaamheid aan het Evangelie. Het eeuwige leven verwerven betekent terugkeer in Gods tegenwoordigheid en de weg daarheen heeft God voor ons bereid, aan ons evenwel om die weg te gaan. God schonk ons een vrije wil, wij kunnen ook een andere weg volgen, indien wij dat willen, velerlei andere wegen kunnen wij gaan, doch deze leiden ons geen van alle naar het Vaderhuis. Het is echter niet mogelijk daar binnen te gaan in onwetendheid, zonder kennis kunnen wij niet zalig worden. Laten wij daarom het Evangelie bestuderen en blijven bestuderen en aldus doende zullen wij toenemen in kennis en wijsheid. Werk ook voor hen, die in de dood zijn voorgegaan zonder ooit van dit Evangelie gehoord te hebben, gaat naar de Tempel! De Profeet Elia heeft de sleutelen voor dit werk op aarde teruggebracht.

Na een tussenlied, dat staande werd gezongen, werd de schrijver van dit verslag op het podium geroepen, hetwelk vermoedelijk de oorzaak was, dat hij het nummer van het lied vergat te noteren. En nu herinnert hij het zich niet meer. Zijn toespraak had tot onderwerp drie vragen, waarop alleen de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een duidelijk antwoord weet te geven. Deze drie vragen zijn:

„Vanwaar komen wij, wat is het doel van ons aards bestaan en waarheen gaan wij na dit leven te hebben afgelegd?” Er zijn teksten in de Bijbel, die het voorbestaan zo niet bewijzen, dan toch een zeer sterke aanwijzing voor het werkelijke van dat bestaan geven. Spreker noemde enige van die teksten, o.a. Job 38 : 4, Joh. 9 : 2, Prediker 12 : 7. Er staat in Job 38: „Alle kinderen Gods juichten”. Waarom juichten zij? Omdat de Vader hun het plan van vooruitgang voorlegde waarmede allen, die op deze aarde hebben gewoond, wonen en zullen wonen, hebben ingestemd. Gij weet dat niet alle Gods kinderen het plan aannamen. Lucifer kwam in de tegenwoordigheid van God openlijk tegen Hem in opstand, de ergste zonde, die ooit kan worden begaan, en hij wist een derde deel van de geesten aan zijn zijde te krijgen. Doch wij juichten, want het werd ons duidelijk gemaakt, dat wij, als geestelijke kinderen van God geen vooruitgang meer konden maken en om dat te bereiken naar een andere planeet zouden worden gezonden om daar een sterfelijk lichaam te ontvangen. De herinnering aan wat vóór die tijd met ons is geschied, zou worden weggenomen, want het was de wil van de Vader, dat wij in geloof zouden wandelen. Het doel van het leven is om weer in de tegenwoordigheid van onze Vader in de Hemel terug te keren, waarmede tevens de vraag: „waarhen gaan wij na dit leven?” beantwoord is voor hen, die het Evangelie van Jezus Christus tot het einde toe gehoorzamen, gedoopt zijn volgens de Schriften en deze hebben onderzocht, want „daarin meent gij, zo zegt de Heiland, het eeuwige leven te vinden en deze zijn het, die van Mij getuigen.”

Het thema van Elder Buckway, die de volgende spreker was, vinden wij in 2 Nephi 2 : 2: „Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” Vreugde vindt de mens door gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie. Opdat de mens het doel zal bereiken, waarvoor hij naar de aarde werd gezonden, is gehoorzaamheid aan die wetten noodzakelijk, niet aan één of een deel er van, neen, aan alle. Eigenlijk is het met de handelingen van alle dag evenzo: om een bepaald doel te bereiken, moeten wij bepaalde wetten volgen. Spreker lichtte dit met enige zeer eenvoudige voorbeelden uit het dagelijks leven toe. Als men aardappelen heeft en men wil die koken, moet men een pan hebben, water en een warmtebron. Men zou zijn doel niet bereiken, als men een van die drie wilde weglaten. Zo is alles in de natuur aan onveranderlijke wetten gebonden en om een gesteld doel verwezenlijkt te zien, moet men die wetten gehoorzamen, die met het gestelde doel samenhangen. Om het doel: terugkeer in Gods tegenwoordigheid of anders gezegd, het celestiale koninkrijk binnengaan, te bereiken, moeten de wetten van het eeuwige Evangelie worden gehoorzaamd. Er is geen andere weg.

De laatste spreker, in de ochtenddienst, President J. Paul Jongkees, 1e raadgever in het zendingsbestuur, stelde de vraag: „Waarom zijn wij hier?” en met zijn antwoord daarop uitbreiding gevend aan wat deze

morgen over dit onderwerp was gezegd. Het is door openbaring en profetie, dat wij een antwoord op deze vraag hebben gekregen. Zo lezen wij in L. & V. 93 : 30, 31: „Alle waarheid is onafhankelijk in die sfeer, waarin God ze heeft geplaatst, om zelfstandig te handelen, evenals alle intelligentie, anders zou er niets bestaan. Ziet hier is de vrije wil van de mens, en hier is de veroordeling van de mens, omdat hetgeen sedert den beginne was, klaar en duidelijk voor hem is, en hij het licht niet ontvangt” Klaar en duidelijk was alles eenmaal, zoals God het had gegeven. Klaar en duidelijk het antwoord op de drie vragen, die heden morgen werden gesteld, door God aan Zijn kinderen gegeven. Doch de mens ontvangt het licht niet, onderzoekt de Schriften niet, waar hij het eeuwige leven in vindt en die van Christus getuigen. De geleerden zijn de mensen voorgegaan op andere wegen. Wel is de vooruitgang, die de wetenschap heeft gemaakt, enorm, maar ofschoon vele wegen zijn bewandeld, heeft men de centrale weg overgeslagen, de weg die naar Jezus Christus leidt. Toch is *die* weg de belangrijkste. „Onderzoekt de Schriften” zo zegt Hij tot de Farizeërs en Schriftgeleerden, „want deze getuigen van Mij. Indien gij Mozes gelooft, zo gelooft ook Mij, want ook Hij getuigde van Mij. Doch niet alleen Mozes, vele andere profeten hebben van Christus getuigd, maar de mensen geloofden niet, wilden niet geloven. En aan hen, die niet geloven, ontgaat het eeuwige leven, voor welks bereiken kennis nodig is, men zou het een examen voor de celestiale heerlijkheid kunnen noemen. Niemand ontkomt er aan. Die bepaalde kennis, namelijk die van de wil van God, wordt van ieder menskind vereist. Doch ook de practische toepassing ervan, opdat die kennis niet eenmaal als een getuigenis tegen ons zal staan. Zij, die de weg weten, doch niet gaan, hun wacht de veroordeling, waarvan in L. & V. 93 : 31 wordt gesproken.

De morgenvergadering werd besloten met het zingen van lied 73, Gods Geest brandt in 't harte, waarna Broeder van Zoeren vooringing in dankgebed.

DE MIDDAGDIENST. Deze vergadering, door dezelfde personen gepresideerd en geleid als die, op de voormiddag gehouden, ving ten 15 uur aan met het zingen van lied 135, Ziet uw pad wordt schoon en licht. Broeder Bredewoud sprak het openingsgebed uit. De zendingssecretaris, Elder van Boerum kreeg daarna het woord. Hij spoorde de aanwezigen aan de boeken te bestuderen, die in het Nederlands vertaald zijn, o.a. het door Apostel LeGrand Richards geschreven werk: Een Wonderbaar Werk en een Wonder.

Zuster van Koomen zong daarna, zonder begeleiding het bekende lied: „The Holy City”. Elder Springer, tweede radgever in het zendingsbestuur, als volgende spreker, noemde het Evangelie terecht een waardevol bezit. Het leven van het Evangelie ontwikkelt bij de bezitter er van liefde voor de medemens. Men verlangt er naar dat dit waardevol bezit

ook deel wordt van anderen. „Daarom”, aldus spreker, „ben ik zo graag zending. Het verlangen om het Evangelie aan de wereld te verkondigen was bij Johannes de Apostel en de drie Nephietische Apostelen zó groot, dat zij hun Meester verzochten, op aarde te mogen verblijven totdat Hij zou weder komen. Maar niet alleen zij, wij allen hebben de plicht om anderen het Evangelie te brengen, al zijn wij niet allen als zending aangesteld. Ieder op zijn eigen wijze kan het Evangelie verkondigen, door het geven van een goed voorbeeld, voornamelijk aan de jongeren, die behoefte hebben aan leiding en een goed voorbeeld. In wezen verandert de jeugd niet, want wat heden te dage over de jeugd wordt gezegd en geschreven, werd ook vernomen in 1274 en 2800 jaar voor Christus. Wat de jeugd nodig heeft, ja wat de gehele mensheid nodig heeft, is het zuivere Evangelie van Jezus Christus. Laten wij trachten die blijde boodschap aan de mensen te brengen.

Broeder Gout, na Elder Springer het woord verkrijgend, sprak over de droeve toestanden, die in sommige gezinnen, in de verhouding tussen ouders en kinderen heersen. Een treffend voorbeeld van dergelijke treurige toestanden gaf spreker weer in het geval van een wetenschappelijk ontwikkelde jongevrouw, die bij haar moeder werd geroepen, die ernstig ziek was. Zij gaf de zieke wat bouillon en keek verder niet naar haar moeder om. Zij had het te druk met haar katten. Na enige tijd stierf de moeder. In dit gezin was blijkbaar iets verkeerd. Het gezin is een heilige instelling en het is Gods bedoeling nimmer geweest, dat de leden van het gezin de ogen zouden mogen sluiten voor elkanders noden. Het gezin is een door God gewild bouwwerk; men kan het slopen en men kan het opbouwen en versterken. De verantwoordelijkheid daarvoor rust in hoofdzaak bij de ouders. Deze kunnen door hun voorbeeld zeer veel doen, hetzij slopen, hetzij opbouwen. Doch laten wij toch vooral het laatste doen.

„Heb de wereld niet lief, maar doe de wil van God”, zo begon de volgende spreker, Elder Brewster, president van de Zeister gemeente. Wij moeten ons voorbereiden op de komst van Christus, wij moeten goed doordrongen zijn van het doel van ons bestaan hier op aarde. Wij leven in een wereld, waar de leugen van vele zijden op ons af komt; de verleidingen zijn groot. Verleiding om mooie en begeerlijke zaken op afbetaling te kopen, waardoor geen geld voor tiende overblijft. Men wil zo vaak graag alles hebben wat vrienden of geburen hebben, maar leef uw eigen leven, leef binnen de grenzen van uw eigen mogelijkheden, leef rein en leef niet zoals de wereld leeft, want wanneer gij uw tijd aan de wereld geeft, hebt gij geen tijd voor God.

Na het zingen van lied 152, O, vast als een rotssteen, luisterden de aanwezigen naar Elder van Wagoner, die een van de beginselen van het Evangelie, het geloof, tot onderwerp had gekozen. „Het is een vaste grond der dingen, die men hoopt en een bewijs der zaken, die men niet ziet” zegt Paulus. Wat is het levenbrengend geloof? Ook de duivelen

geloven, zij kennen Jezus Christus. Ook Petrus had geloof in Jezus Christus: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God”! Maar wat is het verschil tussen Petrus en de duivelen? De handel en wandel van Petrus waren in overeenstemming met zijn geloof in Christus. Hij volgde Hem en gehoorzaamde Hem. De duivelen echter waren Zijn vijanden. Indien men dus niet leeft en handelt in overeenstemming met het geloof, dat men bezit, zal dat geloof ons niet redden. Spreker licht dit met het voorbeeld van de geleerde toe, die de oorzaak van een ziekte onder het volk ontdekt had en de mensen waarschuwde hun drinkwater te koken vóórdat zij het gingen drinken. In een onbewaakt ogenblik dronk hij zelf van het besmette (ongekookte) water en stierf aan de gevolgen.

De volgende spreker, Elder Cheeney, sprak over de profeten van deze tijd. Gelijk Jesaja, Jeremia en alle andere Profeten van het Oude Testament konden zeggen: „Aldus spreekt de Here, Here, zo ook de Profeet in onze dagen, President David O. McKay. Ook hij is een Profeet van de levende God. Indien er onder u zijn, die de leerstellingen van deze Kerk, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onderzoeken en aan mijn woorden betreffende David O. McKay twijfelen, vraag het God in oprecht gebed en gij zult antwoord krijgen en niet langer twijfelen. Ook zijn voorgangers waren profeten. Een van hen, Brigham Young, bouwde een tempel in Salt Lake City, in een tijd, dat men geen centrale verwarming, noch liften kende. Het verkeer op de wegen was niet te vergelijken met wat dit nu is. Toch bouwde hij de tempel zo, dat men er later gemakkelijk centrale verwarming en liften in kon aanbrengen en hij voorzag het plan voor de stad van voor die tijd zeer ongewoon brede straten. Hij handelde onder inspiratie van God; hij sprak en handelde met een profetische geest. Joseph Smith openbaarde aan de wereld het Woord van Wijsheid in een tijd dat men het idee, dat koffie en thee schadelijk voor de gezondheid zijn, eenvoudig belachelijk vond. Nu stellen de onderzoekingen van de geleerden hem in het gelijk.

Deze Conferentie werd, wat de toespraken betreft, besloten door een toespraak, gehouden door de zendingspresident, Rulon J. Sperry. „Wij horen vaak spreken over het eeuwige Evangelie”, aldus begon spreker. Maar wat is eeuwig? Eeuwig heeft geen begin en geen einde. Het Evangelie heeft dus nooit een begin gehad en zal nimmer een einde hebben. Toch zijn er predikers, die beweren, dat het Evangelie met Christus is begonnen. Indien dat waar was, zou het ook niet eeuwig zijn. Doch het bestond, vóór deze wereld bestond, het werd aan ons bekend gemaakt in de hemel, toen wij daar nog woonden, voordat wij naar de aarde werden gezonden. En wij stemden er mee in. Adam en Eva werden uit het Paradijs verdreven, opdat het voor ons mogelijk zou worden een lichaam op ons te nemen. Adam en Eva waren niet langer in de tegenwoordigheid van God en aldus stierven zij de

geestelijke dood. Doch wij lezen in L. & V. 29 dat zij de tijdelijke (d.i. de lichamelijke) dood niet zouden sterven, voordat God engelen zou zenden om hun bekering en verlossing te verkondigen door geloof in de naam van de Eniggeboren Zoon. (vers 42). Het Evangelie werd dus aan Adam en Eva verkondigd, hetzelfde Evangelie, dat door Petrus, Paulus en de andere Apostelen werd gepredikt. Ditzelfde Evangelie wordt ook nu weer verkondigd. Evenmin als het Evangelie, was ook de doop, zijnde een onverbrekkelijk deel van het Evangelie, met Johannes de Doper begonnen. Toen Johannes de doop der bekering en vergeving van zonden predikte, wisten zijn tijdgenoten in Jeruzalem wat hij deed en begrepen zij de bedoeling ervan. Zij vonden het in het geheel niet vreemd. In de Paarl van Grote Waarde lezen wij, dat Adam door de Heilige Geest in het water werd gelegd en gedoopt werd. Noach predikte het Evangelie met alles wat dat inhoudt, doch hij vond geen geloof. Nephi, 550 v. C. predikte de doop van vergeving en bekering en de doop met de Heilige Geest.

De vraag, die Jezus eenmaal stelde: „De doop van Johannes, is die uit de hemel of uit de mensen?” is nog van even grote betekenis als toen zij gesteld werd. De doop is niet uit de mensen, hij is uit de hemel en ieder menskind, dat zalig wil worden, moet die verordening gehoorzamen, wanneer de door God bepaalde leeftijd is bereikt of daarna, niet eerder. En de naam van Jezus Christus moet daarbij genoemd worden, want er is geen andere naam onder de hemel gegeven, waardoor wij zalig kunnen worden.

Deze namiddagdienst, welke door over de honderd mensen werd bijgewoond, werd besloten met het gezamenlijk zingen van lied 176, Wij danken U Heer voor Profeten, waarna broeder Hartong vooringing in dankgebed.

Leven is een gelegenheid tot dienen; niet zo weinig als wij durven, maar zoveel als wij kunnen.

B. F. Westcott.

Gelijk het vuur het vuur niet blust, kan het boze het boze niet verstikken. Alleen het goede, als het op het boze stoot en er niet door aangestoken wordt, kan het boze overwinnen.

Tolstoï.

Het is de ware weldadigheid diengene wel te doen, die ons leed heeft aangedaan.

Arabische spreuk.

Oudheidkundige ontdekkingen en het boek van Mormon

186

Slot

DE ONSTERFELIJKHEID VAN DE ZIEL

„Het geloof in de onsterfelijkheid van de ziel, in het belonen van de goeden en het straffen van de bozen, sluit noodzakelijkerwijs het geloof in aan het bestaan van wezens, boven de mens verheven en die gelijke invloed op hem uitoefenen gedurende zijn leven en na de dood”. (*Pre-Historic America*, Naudaillac, pag. 436).

„Geloof in de onsterfelijkheid van de ziel was een van de fundamentele denkbepalingen van alle Peruaanse naties. Zij geloofden, dat zij na de dood naar een mooie en aangename plaats gingen, waar zij de beloning voor hun deugden ontvingen, terwijl de zielen van de boosaardigen gekweld werden in een somber oord van droefheid en verschrikking en dat zij na zekere, onbepaalde tijd tot hun lichamen moesten terugkeren en een nieuw aards leven beginnen, voortgaande met dezelfde bezigheden en dezelfde voorwerpen gebruikende, die zij bij hun overlijden hadden achtergelaten. Dit geloof bracht hen er toe de lichamen met grote zorg te bewaren en hen te begraven met een deel van hun kleren, hun gereedschappen en soms met hun rijkdommen.” (*Peruvian Antiquities*, Rivero, pag. 151-152).

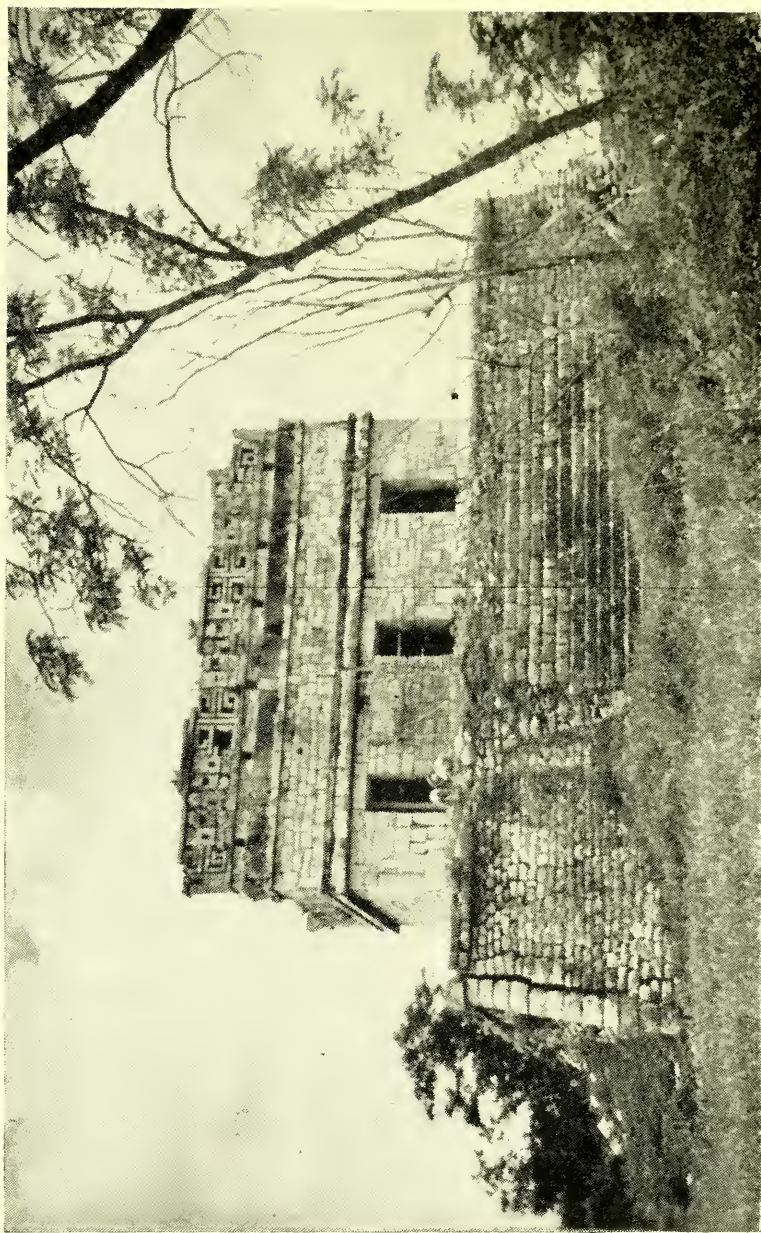
„De Cascika's van Peru. . . geloof-

27. En ik ga spoedig naar mijn rustplaats, die bij mijn Verlosser is, want ik weet, dat ik in Hem zal rusten. En ik verblijd mij in de dag, wanneer mijn sterfelijkheid onsterfelijkheid zal aandoen, en ik voor Hem zal staan; dan zal ik zijn aangezicht met blijdschap zien, en Hij zal tot mij zeggen: Kom tot Mij, gij gezegende, er is een plaats voor u bereid in de woningen Mijns Vaders. Amen. (Enos).

10. Deze sterfelijkheid zal onsterfelijkheid, deze verderfelijkheid onverderfelijkheid aandoen en voor de rechterstoel van God worden gebracht, om door Hem te worden geoordeeld volgens hun werken, hetzij die goed of kwaad zijn.

11. Indien die goed zijn, tot de opstanding van eidelooze leven en geluk; en indien die kwaad zijn, tot de opstanding der eindeloze verdoemenis, en zij zijn overgeleverd aan de duivel, die hen heeft onderworpen, hetgeen verdoemenis betekent. (Mosiah 16).

2. Ik zeg u, mijn zoon, dat het plan der herstelling wegens de rechtvaardigheid Gods wordt vereist, want het is nodig, dat alle

Het huis van de Drie Broeders in Yucatan. Volgens overlevering verlieten zij het volk niet totdat het „mensen-offers bracht. „De oude Indianen zeggen dat in Chichen-Itza drie broeders regeerden. Dat hadden zij van hun voorouders gehoord. De drie broeders kwamen uit het westen en zij regeerden enige jaren lang in vrede en rechtvaardigheid. Zij eerden hun god zeer en richtten vele gebouwen op... Deze mannen, zo zeggen zij, leefden zonder vrouwen in grote eerlijkheid en deugd en gedurende die tijd werden zij door allen zeer hoog geacht en gehoorzaamd. (*City of the Sacred Well*, Willard, pag. 46).

den, dat zij in een andere wereld zouden opstaan en daarom moesten zij niet behoeven te zoeken naar zulke meubelen en bediening. (gouden en zilveren vaten en pagnes of dienaren). Toen dus de Spanjaarden kwamen en hun graf-tomben openbraken om de gouden en zilveren voorwerpen te roven, die daar in waren, smeekten de Indianen hen de beenderen niet te verstrooien, omdat (zo zeiden zij) wanneer hun beenderen bijeen lagen, zij gemakkelijker en met minder moeite zouden opstaan”. (Zarate, pag. 43).

dingen in hun eigen bouwwijze worden hersteld. Zie, volgens de kracht en opstanding van Christus is het nodig en rechtvaardig, dat de ziel van de mens met het lichaam wordt herenigd, en dat ieder gedeelte van het lichaam op zijn plaats wordt hersteld.

DE VAL VAN DE MENS

„In den beginne gaf de grote Eerste Ouder aan zijn kinderen, de mensheid, twee soorten vruchten: een witte en een zwarte vrucht. Hij gebod hen van de witte vrucht te eten, maar zij mochten niet zonder toestemming de zwarte vrucht als voedsel gebruiken. Een slang verleidde hen van de zwarte vrucht te eten, hetgeen de Grote Vader zeer vertoornde. Hij wilde hen eigenlijk wel vloeken of hen streng straffen, maar in plaats van hen, vloekte hij de grond. (*The Great Migration*, J. Fitzgerald Lee, pag. 47).

18. En omdat hij uit de hemel was gevallen en voor altijd ellendig geworden, zocht hij ook de ellende van het gehele mensdom. Daarom zeide hij, die oude slang, die de duivel is en de Vader van alle leugens, tot Eva: Neem van de verboden vrucht en gij zult niet sterven, maar gij zult als God zijn, kennende goed en kwaad.

19. En toen Adam en Eva van de verboden vrucht hadden genomen, werden zij uit het paradijs verdreven, om de aarde te bewerken. (2 Nephi 2).

DE OPSTANDING

„Eenmaal per maand, bij het verschijnen van de nieuwe maan, verzamelden de inboorlingen van Noord-Californië zich en dansten als bij een feestelijke gelegenheid, zingende en uitroepende: 'Zoals de maan sterft en tot het leven wederkeert, zo zullen wij, die moeten sterven, weder leven'. Zagen

8. En toen Nephi de kronieken had gebracht en ze hem Had voorgelegd, bekeek Hij ze en zeide:

9. Voorwaar zeg Ik u: Ik gebod Mijn dienstknecht Samuel, de Lamaniet, dat hij tot dit volk zou getuigen, dat ten dage, dat de Vader Zijn naam in Mij zou ver-

zij ook uit naar een opstanding? Hoe dit zij, het schijnt wel zeker, dat het geloof in een opstanding niet tot de beschaafde inboorlingen was beperkt. Lescarbot verzekert ons, dat de oostelijke stammen op zijn minst een vage notie ervan hadden en verhalen vertellen van personen die gestorven waren en tot het leven waren teruggekeerd. (*History of America Before Columbus*, DeRoo, pag. 395, 396).

„Doch de omstandigheden alleen al, waaronder de begrafenissen plaats hadden, schijnen geen twijfel over te laten, dat dit ras de waarheden nog kende van het toekomstig leven van de mens, van zijn zedelijke verantwoordelijkheid voor daden uit het verleden en van zijn eventuele opstanding. (*History of America Before Columbus*, DeRoo, pag. 84).

„De Maya's geloofden zeer stellig in het bestaan van een toekomstig leven aan de andere zijde van het graf, waar ieder mens naar verdienste wordt beloond. Zij, die in deze wereld een goed leven hadden geleid, vonden zich in de volgende in een hemel”. (*Civilization of the Maya's*, Thompson, pag. 32).

„Onder de Indianen wordt het denkbeeld van de onsterfelijkheid sterk aangehangen. Zij spreken er niet van als van een veronderstelling of alleen maar een geloof, dat geen grond heeft. Zij beschouwen het als een werkelijkheid, als iets dat bekend is en goedgekeurd door

heerlijken, er vele heiligen uit de doden zouden verrijzen en aan velen verschijnen, en hem zouden dienen. En Hij zeide tot hen: Was het niet zo?

10. En Zijn discipelen antwoordden Hem en zeiden: Ja, Here, Samuel profeteerde volgens Uw woorden en ze werden alle vervuld. (3 Nephi 23).

43. De Geest en het lichaam zullen opnieuw in hun volmaakte gedaante worden herenigd; zowel ledematen als gewrichten zullen tot hun eigen vorm worden hersteld, zoals wij heden zijn; en wij zullen voor God worden gebracht en weten, zoals wij nu weten, en een heldere herinnering van al onze schuld hebben.

44. Welnu, deze herstelling zal tot allen komen, zowel oud als jong, zowel gevangene als vrije, zowel man als vrouw, zowel goddeloze als rechtvaardige; en er zal zelfs niet zoveel als een haar van hun hoofd verloren gaan, maar alles zal tot zijn volmaakte vorm worden hersteld, zoals die nu is... en allen zullen worden gebracht voor de rechterstoel van Christus... om naar hun werken te worden geoordeeld.

45. Nu ziet, ik heb tot u gesproken aangaande de dood van het sterfelijke lichaam, en ook aangaande de opstanding van het sterfelijke lichaam. Ik zeg u, dat dit sterfelijke lichaam tot een onsterfelijk lichaam wordt opgewekt; dat is, uit de dood, ja uit de eerste dood,

het oordeel van de natie. Gedurende de gehele periode van mijn verblijf en mijn reizen in Indiaans territorium, wist of hoorde ik nooit van een Indiaan, die er niet in geloofde en in de herverschijsning van het lichaam in een toekomstige staat”. (*Schoolcraft* 2 : 68).

tot het leven, zodat zij niet meer kunnen sterven, en hun geest zich met hun lichaam verenigt, om nimmermeer te worden gescheiden; dus wordt het geheel geestelijk en onsterfelijk, zodat het geen verderf meer kan zien. (Alma 11).

EEUWIG LEVEN

„In een onlangs verschenen boek over beschavingen van Peru, neemt Philip A. Means stelling tegen de mogelijkheid, dat Katholieke priesters de bewoordingen of de gedachte in deze Inca-zangen hebben beïnvloed. Zijn conclusie is, dat de raadselachtige gelijkenis met Bijbelse passages te danken is aan een nauwe verwantschap in geestelijke cultuur tussen het volk van het oude Palestina en het volk van het oude Peru. Wat de verklaring ook moge wezen, de gelijkenis van gedachte is treffend in selecties als dit gebed tot Pachacamac, de Peruaanse god en schepper:

O Pachacamac!

Gij, die van den beginne hebt bestaan,

Gij, die tot het einde zult bestaan,
Machtig doch genadig,

Die de mens schiep door te zeggen:
„Dat de mens zij”.

Die ons verlost van het kwade,
En ons leven en onze gezondheid bewaart.

Zijt Gij in het uitspansel of op aarde?

In de wolken of in de diepten?

Hoor de stem, die tot U smeekt,
En verhoor zijn beden.

Geef ons eeuwigdurend leven,

41. En waarop zult gij hopen? Ziet, ik zeg u, dat gij door de verzoening van Christus en door de kracht van zijn opstanding hoop zult hebben, om tot het eeuwige leven te worden opgewekt; en dit wegens uw geloof in Hem volgens de belofte. (Moroni 7).

4. Zie, er is een tijd vastgesteld, waarop allen uit de doden zullen verrijzen. Wanneer deze tijd komt, weet niemand, maar God weet de tijd, die daarvoor is vastgesteld.

5. Of er nu maar één opstanding der doden zal plaatsvinden, of dat er ook een tweede of een derde verrijzenis zal zijn, dat komt er niet op aan, want God weet al deze dingen; en het is mij voldoende te weten, dat dit het geval is: dat er een tijd is vastgesteld, dat allen uit de doden zullen opstaan.

6. Nu, er moet noodzakelijk een tijdruimte tussen het uur de doods en de dag der opstanding zijn.

7. En ik zou willen vragen, wat er met de zielen der mensen geschiedt van het doodsuur af tot

Bewaar ons en aanvaard dit, ons offer”.

(*Ancient Americans*, Emily C. Davis, pag. 233).

aan de tijd, die voor de opstanding is vastgesteld. (Alma40).

GEOORDEELD NAAR HUN WERKEN

„Het geloof in een rechtvaardige vergelding na de dood was over geheel Noord en Centraal Amerika verbreid, en ook in het Zuiden. Lescarbot vertelt ons, dat volgens de wilde Brazilianen, de zielen van de bozen met „Aignan”, de boze geest, meegingen, die hen kwelde, terwijl de zielen van de goeden naar de andere zijde van de bergen gingen om met hun voorouders te dansen en feest te vieren. De Peruanen, zegt de Inca Garcilasso, geloofden, dat na dit leven een ander leven is, waar de bozen worden gestraft en de goeden beloond. Zij verdeelden het heelal in drie werelden: de wereld hierboven, waar, zeggen zij, de goeden heenwaren om voor hun deugden te worden beloond, de wereld waarin wij leven en zijn middelpunt, de wereld beneden, waarheen de bozen werden gedreven.” (*History of America Before Columbus*, DeRoo, pag. 393).

„Doch in de Mexicaanse hemel waren verschillende graden van geluk en iedere dode werd naar zijn plaats verwezen, overeenkomstig zijn rang en verdienste in dit leven”. (*History of America Before Columbus*, DeRoo, pag. 391).

Oefent gij geloof in de verlossing van Hem, Die u heeft geschapen? Ziet gij vooruit met een oog van geloof en overdenkt gij, dat dit sterfelijke lichaam, verzezen in onsterfelijkheid, en deze verderfelijkheid, verzezen in onverderfelijkheid, voor God zal staan, om te worden geoordeeld naar de werken, die in het sterfelijk lichaam zijn verricht? (Alma 5).

4. En zelfs tot op de grote en laatste dag, wanneer alle volken en alle geslachten en alle natiën en talen voor God zullen staan, om volgens hun werken te worden geoordeeld, hetzij deze goed of kwaad zijn —

5. Indien deze goed zijn, tot de opstanding van het eeuwige leven en indien deze kwaad zijn, tot de opstanding der veroordeling; op gelijksoortige wijze, de ene aan de ene hand, de andere aan de andere hand- volgens de barmhartigheid en de rechtvaardigheid en de heiligheid, die in Christus is, Die was, voor de wereld begon. (3 Nephi 26).

HET BELIJDEN VAN ZONDEN

Het belijden van zonden werd gewoonlijk uitgesteld totdat ziekte

Daarom zeg Ik u: Ga, en wie tegen Mij overtreedt, zult gij oor-

de mensen, door vrees bevangen, hen tot belijden dwong. Bij afwezigheid van een priester konden de ouders hun kinderen horen of de vrouw kon haar zonden bekennen voor haar man of omgekeerd. Wanneer een aantal zonden waren verzwegen, werd de belijder door bloedverwanten of goede vrienden vóórgezegd. Roof, doodslag, overspel en valse getuigenis waren de voornaamste zonden, doch vreemd genoeg werden de vooraf beraamde zonden niet beleden. Een geliefde vorm van vasten was het eten van zout- en peperloze gerechten en soms werd het nuttigen van vlees nagelaten”. (*Civilization of the Maya's*, Thompson, pag. 66-67).

„De Spaanse priesters, die de eerste ontdekkingsreizigers vergezelden, waren verbaasd te zien, dat onder de Maya's zowel de belijdenis als de doop bestond.” (*Columbus Came Late*, Mason, pag. 173).

delen volgens de zonden, die hij heeft begaan, en indien hij zijn zonden voor u en Mij belijdt, en zich in oprechtheid des harten bekeert, zult gij hem vergeven, en zal Ik hem eveneens vergeven.

30. Ja, en zo dikwijls als Mijn volk zich bekeert, zal Ik hun hun overtredingen tegen Mij vergeven.

35. En een ieder, die zich van zijn zonden bekeerde en ze beleed, rekende hij onder het volk der kerk.

36. En zij, die hun zonden niet wilden belijden, en zich niet van hun ongerechtigheid wilden bekeeren, werden niet onder het volk der kerk gerekend, en hun namen werden uitgewist. (Mosiah 26).

VASTEN

„Evenals de Christenen verrichtten de Mexicanen werken ter boetedoening, door vasten en door zichzelf te kastijden en te verootmoedigen. Het vasten werd beschouwd als een verzoening voor zonde...” (*History of America Before Columbus*, DeRoo, pag. 481).

„Veytia verklaart dat, volgens onveranderde en gelijklopende overleveringen onder de inboorlingen van Mexico en Midden Amerika, het Qetzalcoatl was, die het Latijnse vasten van veertig dagen invoerde, daarbij lerende, dat het

6. Niettemin werd de kinderen Gods geboden, dikwijls bijeen te komen en zich te verenigen in vasten en krachtig gebed voor het zieleheil van hen, die God niet kenden. (Alma 6).

26. En nu, mijn geliefde broeders, ik zou willen, dat gij tot Christus, de Heilige Israëls, kwaamt, en dat gij Zijn zaligheid en de macht van Zijn verlossing deelachtig werdt. Ja, komt tot Hem, en geeft Hem uw gehele ziel als een offerande, en volhardt in vasten en gebed, en blijft standvastig

vasten vergezeld behoorde te gaan van werken van liefdadigheid voor de wezen en armen, niet alleen ter wille van de mensheid, maar ook om de liefde Gods". (*History of America Before Columbus*, De Roo, pag. 481).

tot het einde; en zo waar als de Here leeft, zult gij worden gered. (Omni).

ZIJ KENDEN OOK DE DUIVEL

„...De Indianen geloofden ook in het bestaan van een ander wezen, van kwade inborst en zeer machtig, vervuld van een onuitblusbare haat jegens de mensen en er op bedacht hen zoveel mogelijk leed te doen. Dit wezen, dat door het karakter, dat hem werd toegeschreven, ons aan de Ariman van de Perzen of de Satan van de Joden en Christenen doet denken, werd Supay genoemd en werd op sommige plaatsen in tempels aanbeden, waar jonge kinderen aan hem werden geofferd, een afschuwelijke eredienst, die aan de vreselijke offers aan Moloch en Tiphon herinnert. Maar Supay was ondergeschikt aan Pachacamac en niemand kon diegenen enig kwaad doen, die door zijn weldoende goddelijkheid werden beschermd. Het aanroepen van zijn naam alleen reeds was voldoende om alle boosaardige geesten tot bedaren te brengen". (*Peruvian Antiquities*, Rivero, pag. 152-153).

12. Daarom komen alle dingen, die goed zijn van God; en wat slecht is, komt van de duivel; want de duivel is een vijand van God, en strijdt voortdurend tegen Hem, en verzoekt en verleidt tot zonde, en om voortdurend het kwade te doen. (Moroni 7).

8. O, de wijsheid Gods, Zijn barmhartigheid en genade! Want ziet, indien het vlees niet weer zou opstaan, zouden onze geesten aan die engel moeten worden onderworpen, die uit de tegenwoordigheid van de Eeuwige God is gevallen en de duivel werd; en zij zouden nimmer herrijzen.

9. En onze geesten hadden aan hem gelijk moeten worden: duivels, engelen van een duivel, uitgesloten uit de tegenwoordigheid van onze God, om bij de Vader der leugens te vertoeven in de ellende, waarin hij zelf ook is... (2 Nephi 9).

DE GOUDEN EEUW VAN VREDE, ORDE EN OVERVLOED ZO LANG DE MENSEN GOD DIENDEN

„Het verslag van Montesinos over de oorspronkelijke 'gouden eeuw' van vrede, orde en overvloed, toen de mensen de schepper aller dingen (dezelfde als de God der Christe-

15. En er waren geen twisten in het land wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde.

nen) getrouw waren, als dank voor de weldaden, van hem ontvangen.

De daarop volgende afval van het volk, zijn afgodendienst en het vervallen tot slechte gewoonten, die tot zijn achteruitgang en ondergang voerden, worden nauwkeurig bevestigd door de overleveringen van de Inca's betreffende de godsdienst door Viracocha in de geschiedenis van hun ras, zoals die door alle vroegere kroniekschrijvers werd bewaard. (*The Ayar-Inca's*, pag. 77).

„Aan het einde van de tweede eeuw na C. bloeiden de grote steden in het zuiden. Dit tijdperk heeft men de gouden eeuw van de Maya's genoemd.” (*Columbus Came Late*, Mason, pag. 136).

„Juist zoals het Oude Rijk de Gouden Eeuw was van de Maya beschaving, zo was het ook de edelste periode van de Maya godsdienst, vóórdat geloof en gebruiken van de laatsten tot bloedige orgies degenereerden. In archeologisch opzicht zijn er geen redenen te geloven, dat de Maya godsdienst tijdens het Oude Rijk enige fundamentele veranderingen onderging, maar in het Nieuwe Rijk, gedurende de Puuc en Mexicaanse tijdperken, traden teisterende veranderingen van laag karakter op.” (*The Ancient Maya*, S. G. Morley, pag. 211).

16. En men vond geen afgunst of strijd of moeilijkheden of hoerereien, of leugen of moord, of enigerlei ontucht; en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen.

23. En nu zou ik, Mormon, willen, dat gij zoudt weten, dat het volk zich in die mate had vermenigvuldigd, dat het over het ganse land was verspreid, en dat het zeer rijk was geworden wegens hun voorspoed in Christus.

24. En nu, in dit *tweehonderd en eerste jaar* waren er onder hen, die zich in hoogmoed begonnen te verheffen, zoals door het dragen van kostbare kleding en allerlei fijne paarden, en van de sierlijke dingen der wereld.

25. En sedert die tijd hadden zij onder hen hun goederen en hun bezittingen niet meer gemeen.

26. En zij werden in klassen verdeeld; en zij gingen kerken voor zichzelf bouwen om winst te verkrijgen en begonnen de ware kerk van Christus te verloochenen.

27. En toen er *tweehonderd en tien jaren* waren verstreken, waren er vele kerken in het land, ja, er waren vele kerken, die voorgaven de Christus te kennen, en toch verloochenen zij het grootste gedeelte van Zijn evangelie, zodat zij allerlei goddeloosheid toelieten, en bedienden wat heilig was aan hem, wie het wegens onwaardigheid was verboden. (4 Nephi).

En hiermede wordt de vergelijking van de uitkomsten, die de onderzoeken van de geleerden in Zuid- en Midden-Amerika hebben opgeleverd, met het Boek van Mormon, beëindigd. Hoewel de verleiding groot is om het gehele boek: „Book of Mormon Evidences in Ancient America” (getuigenissen voor het Boek van Mormon in het oude Amerika) met foto's en al in het Nederlands over te zetten, moet dit om redenen van praktische aard achterwege worden gelaten. Indien het weinige, dat toch is overgenomen, er toe heeft mogen bijdragen het getuigenis van onze leden betreffende de goddelijke oorsprong van het Boek van Mormon te versterken en onze vrienden, die de „Ster” lezen, tot nader onderzoek van het Evangelie en in het bijzonder van het Boek van Mormon heeft gebracht, dan heeft dit weinige reeds zegenrijk werk gedaan. Iedere onderzoeker, *wie het om waarheid te doen is*, moet wel tot deze conclusie komen: De bewering van sommige theologen dat het Boek „beneden alle kritiek is, vol met voorbeelden van het onzinnige, belachelijke, ongerijmde en godslasterlijke karakter van het werk”, kan onmogelijk waar zijn. Zij is dan ook niet waar en louter ingegeven door het verlangen het Boek zo diep mogelijk in de modder te drukken. Doch eenmaal zullen zij tot het bittere besef komen, dat zij tegen God hebben gestreden.

Eerstvolgende Districts-Conferenties in 1960

Amsterdam	10 januari
Antwerpen	17 januari
Arnhem	24 januari
Den Haag	31 januari
Groningen	14 februari
Rotterdam	21 februari
Utrecht	28 februari

Algemene vergaderingen te 10 uur en 3.30 uur n.m. Priesterschapvergadering te 9 uur v.m.

Vergaderingen, te houden door de Priesterschap en de onderorganisaties in de avonddienst van de eerste zondag van elke maand gedurende 1960.

Genealogie	3 januari en 3 juli
Jeugdwerk	7 februari en 2 oktober
Z.H.V.	6 maart en 6 november
O.O.V.	3 april en 4 september
Priesterschap	1 mei en 7 augustus
Zondagsschool	5 juni en 4 december

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Van der Horst, Peter Ludwig; 4 oktober 1959 te Den Haag.
Van der Horst, Kenneth Rudolph; 4 oktober 1959 te Den Haag.
Fisscher, Maria Louise; 4 oktober 1959 te Den Haag.
Fisscher, Hans Eric; 4 oktober 1959 te Den Haag.
Baart, Olav; 4 oktober 1959 te Utrecht.
Kabel, Lucia; 1 november 1959 te Zeist.
de Kraker, Trinida Marion Anita; 8 november 1959 te Alkmaar.
de Kraker, Theo Mario Richard; 8 november 1959 te Alkmaar.
Thuis, Gwendolin; 10 november 1959 te Haarlem.

GEDOOPT:

Sluiter, Grietje; 19 november 1959 te IJmuiden.
Opperman, Melgert Eduard; 19 november 1959 te Amsterdam.
Opperman, Antje; 19 november 1959 te Amsterdam.

GEORDEND:

Slot, Alfred Joseph Maria; 28 oktober 1959 te Nijmegen als Diaken.
Neijenhuis, Hugo; 9 november 1959 te Amsterdam als Leraar.
Okhuizen, Herman Jan; 9 november 1959 te Amsterdam als Diaken.
Ramers, Harry James; 9 november 1959 te Amsterdam als Diaken.

OVERGEPLAATST:

Olsen, Shirley L.; van Utrecht naar Amsterdam.
Van Komen, Erica; van Amerika naar Utrecht.
Strietman, Liahona; van Den Haag naar Amsterdam.
Van Orden, Lyle; van Zendingsschool naar Zutphen.
Dalebout, David A.; van Schiedam naar Arnhem als Gemeente President.
de Bry, James J. Jr; van Den Haag naar Schiedam.
van Katwijk, J. H.; van Zutphen naar Delft.
de Leeuw, James Gary; van Amsterdam naar Leiden als Gemeente President.
May, Curtis I.; van Zeist naar Amsterdam.
Van Dongen, Raymond W.; van Den Haag naar Zeist.
Andrus, Charles R.; van Vlaardingen naar Amsterdam als Districts President.
Eastman, Donald; van Zendingsschool naar Amsterdam.
Rackham, Lawrence H.; van Zendingsschool naar Alkmaar.
Porter, Gary R.; van Oostende naar Haarlem als „Division Supervisor”.
Peterson, LeRoy; van Zendingsschool naar Haarlem.
Osterhout, Ronald; van Zendingsschool naar IJmuiden.
Springer, Gordon N.; van Rotterdam naar Oostende.
Tesch, Gary; van Alkmaar naar Arnhem.
Sieverts, James C.; van Zendingsschool naar Apeldoorn.
Ochsenhirt, Fred; van Rotterdam naar Enschede.
Barlow, Gary; van Dordrecht naar Zwolle.
Eastman, David; van Arnhem naar Groningen.
Schvaneveldt, Darrell; van IJmuiden naar Harlingen als Gemeente President.
Brewster, Hoyt W. Jr; van Zeist naar Rotterdam als Districts President.
Durrant, Ernest; van Amsterdam naar Gouda.
Westra, LaMar J.; van Zwolle naar Rotterdam Zuid als Division Supervisor.
De Hart, Dennis; van Eindhoven naar Rotterdam.
Wallwork, Leland D.; van Zendingsschool naar Rotterdam Zuid.

Tesch, J. Lynn; van Arnhem naar Dordrecht.
Whiting, Ronald J.; van Enschede naar Rotterdam.
Anderson, John; van Leeuwarden naar Vlaardingen als Gemeente President.
Hartman, Earl J.; van Haarlem naar Eindhoven.
Van Valkenburg, Lee F.; van Haarlem naar Zeist.

AANGEKOMEN:

Eastman, Donald Lee; van Riverton, Utah.
Osterhout, Ronald D.; van Burley, Idaho.
Peterson, LeRoy D.; van Salt Lake City, Utah.
Rackham, Lawrence H.; van Carmichle, California.
Sieverts, James C. Jr.; van Salt Lake City, Utah.
Strietman, Liahona; van Den Haag.
Van Dongen, Raymond W.; van Denver, Colorado.
Van Komen, Erica M.; van Salt Lake City, Utah.
Wallwork, Leland David; van Glendora, California.

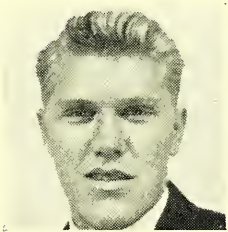
Liahona Strietman

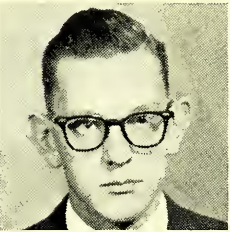
James C. Sieverts Jr.

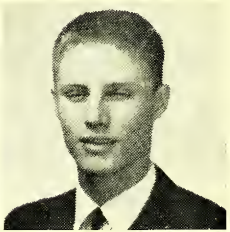
Erica M. van Komen

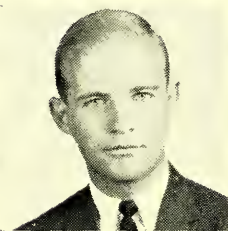
Lawrence H. Rackham

Donald Lee Eastman

Leland D. Wallwork

Raymond W. van Dongen

Ronald D. Osterhout

LeRoy D. Peterson

VERTROKKEN:

Stam, Tom; Aangekomen 18 mei 1957. Vertrokken 18 november 1959.

Werkzaam geweest: Leiden, Hilversum, Vlaardingen, Amsterdam, Haarlem en Arnhem als Gemeente President.

Merritt, Gary C.; Aangekomen 18 mei 1957. Vertrokken 18 november 1959.

Werkzaam geweest: Zeist, Gent, Deventer, Amsterdam, Eindhoven en Leiden als Gemeente President.

De Jel, Henry W.; Aangekomen 18 mei 1957. Vertrokken 18 november 1959.

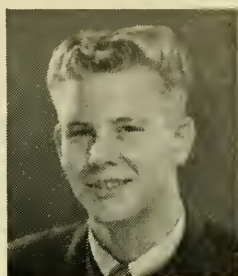
Werkzaam geweest: Utrecht, Leiden, Amsterdam, Gent als Gemeente President, Rotterdam Zuid en Delft.

Nederhand, Frank en Mathilda; Aangekomen 30 maart 1958. Vertrokken 1 december 1959.

Werkzaam geweest: Rotterdam en Dordrecht als Gemeente President.

Tom Stam

Gary C. Merritt

Henry W. de Jel

Frank en Mathilda
Nederhand

Het doel, dat de ouders ten opzichte hunner kinderen moeten beogen, is dit: zichzelf overbodig te maken.

Het leven der ouders is voor het kind niet meer of minder dan de zedenwet. Wees daarom zelf, wat gij wilt, dat uw kind zal zijn.

Dr. P. H. Ritter.

GEVLEUGELDE WOORDEN

De diamant kan niet gepolijst worden zonder wrijving, noch de mens vervolmaakt zonder beproevingen.

Het is raadzaam voorzichtig te zijn met het geven van raad — iemand mocht hem eens opvolgen.

Deze wereld zou een paradijs zijn, als alle mensen altijd net zoveel geduld hadden als zij aan de dag leggen, wanneer zij wachten tot een vis wil bijten.

Er zijn twee soorten mensen, die het nooit ver zullen brengen: zij, die niet kunnen doen, wat hun gezegd wordt en zij, die niets anders kunnen.

Een egoïst is iemand van slechte smaak, meer geïnteresseerd in zichzelf dan in mij.

Improvement Era.

Voor een groot en goed hart bestaat de nederlaag niet.

Clémenceau.

Ware beschaving sluit ook die van het gemoed in.

Johanna van Woude.

O MAN VAN SMARTE

*O Man van Smarte met de doornenkroon,
O bleek bebloed gelaat, dat in de nacht
Gloeit als een grote, bleke vlam, — wat macht
Van eindloos lijden maakt uw beeld zo schoon?*

*Glanzende Liefde in enen damp van hoon,
Wat zijn uw lippen stil, hoe zonder klacht
Staart ge af van 't kruis, — hoe lacht gij soms zo zacht, —
God van Mysterie, Gods bemindste Zoon!*

*O Vlam van Passie in dit koud heelal!
Schoonheid van Smarten op deez' donkere aard!
Wonder van Liefde, dat geen sterfling weet!*

*Ai mij! ik hoor aldoor den droeven val
Der dropplen bloeds en tot den morgen staart
Hij me aan met grote liefde en eidloos leed.*

Albert Verwey.